

George ROCA

INTERVIU CU PĂRINTELE ANTONIU PETRESCU ALIAS DON ELVIS

Motto:

*"Am învățat de mulți ani că fără muzică ziua nu se poate sfârși,
că fără muzică nu poți avea prieteni, că fără muzică nu poți iubi!"*

Don Elvis

George ROCA: Am aflat despre dumneavoastră din surse de pe internet. Ați câștigat o mare faimă în Italia, țara unde sunteți stabilit în prezent. Sunteți preot sfințit de Vatican(!!!) și un faimos cântăreț. O voce caldă care se apropie de cea al lui Elvis Presley. Aș dori să fac cunoscut ambele dumneavoastră preocupări. Aș începe cu originea dumneavoastră și legăturile cu România. De unde sunteți părinte Antoniu Petrescu? Care vă sunt rădăcinile românești? Unde ați copilărit? Ce amintiri aveți despre locurile natale?

Pr. Antoniu PETRESCU: M-am născut la București, în 15 septembrie 1972. Primi trei ani de viață am locuit pe o stradă de pe lângă Șoseaua Giurgiului. Prin 1977 ne-am mutat cu familia - mai am un frate și două surori - în cartierul Pantelimon, unde mi-am petrecut copilăria. În 1979, părinții m-au înscris la Școala generala Nr. 64 din cartier, unde mi-am finalizat studiile elementare și gimnaziale. Chiar dacă trăiam într-o societate cu o situație politică și economică dzastruoasă îmi aduc aminte cu nostalgie de acele timpuri... Momente de neuitat! Eram prea mic pentru a realiza efectiv ceea ce mă înconjura. Ca toți copiii, mintea mă ducea la joacă, la teme pe care nu prea le făceam cu entuziasm.

La școală eram cam zvăpăiat și nebunatic dar în ciuda tuturor aparențelor am terminat cu brio școala elementară. La gimnaziu, am intrat în orchestra de suflători a școlii, unde am învățat să cânt la trompetă. În acea perioadă participam cu orchestra la congrese și la manifestații de propagandă comunistă pentru a-l întâmpina pe președinte, guvernul său sau uneori oaspeți de peste hotare. Eu mă distram și mă bucuram deoarece era un mod de a "scăpa" de școală... Nu îmi dădeam seama atunci ce reprezentau acele manifestări! Eram așa de plin de entuziasm când îmbrăcam uniforma roșie cu epoleți și șapca în stil franțuzesc.

În general, copilăria am petrecut-o ca toți copiii din acea așa-zisă "epocă de aur", fără prea mari pretenții, mai ales că proveneam dintr-o familie modestă, dar unde totuși nu mi-a lipsit nimic. Tot în anii de gimnaziu, am început și primele experimente ale chitării, avându-l ca "profesor" pe fratele meu mai mare care m-a instruit cu sârg în arta mânăuirii coardelor. Încetul cu încetul îmi descopeream tot mai multe înclinații spre lumea artistică și muzicală.

George ROCA: Care a fost primul contact cu "lumea catolică"? Părinții dumneavoastră au fost catolici?

Pr. Antoniu PETRESCU: Aduc la cunoștință faptul că sunt născut catolic. În afară de mama, ortodoxă până la căsătorie, toți ceilalți membri ai familiei sunt catolici. Căsătoria părinților a fost de rit catolic fapt pentru care și mama a îmbrățișat această religie. Sincer, eu nu prea eram "de biserică", ba chiar deloc până pe la jumătatea anilor '80, când fratele meu a descoperit "originile noastre" din cartierul "Giurgiu" și unde, nu departe, pe Șoseaua Olteniței, în apropierea cimitirului Belu, se află o biserică catolică în care am fost botezați noi, copiii... Biserica mai există și acum - purtând hramul "Sfânta Tereza a Pruncului Isus". Am început să o frecventăm, mai întâi fratele meu și apoi toți ceilalți. Ne-am înscris în corul bisericii, unde bunica cântase ca soprană prin anii '70. M-am pregătit pentru prima Împărtășanie și după un an de doctrină religioasă am fost admis. Acest fapt important avea loc prin 1987. Tot în acea perioadă, imediat după acest eveniment, începe pregătirea pentru a primi Sacramentul Mirului, eveniment pe care l-am concretizat în anul următor, 1988, la biserica Bărăția din centrul Bucureștiului. Îmi plăcea mult ambientul din biserică, admiram mult preoții din acea epocă, dar nu mă gândeam nicidecum să devin preot. Eram destul de confuz în această privință. La școală, nu prea eram înțeles și îmi era rușine să declar faptul de a fi catolic... și practicant pe deasupra! Nu mă simțeam la locul meu, ceva îmi spunea că trebuie să-mi caut liniștea interioară în altă parte. În acea perioadă, gândul mă purta spre alte meserii. Pe de-o parte eram ispitit de dorința de a deveni "securist" (sic!), apoi muzician, însă, în cele din urmă, după sosirea în parohia de origine a unui preot tânăr cu care devenisem prieten, m-am decis să merg la seminar.

Am intrat la studii la Seminarul din Iași în 1989, cu trei luni înaintea căderii regimului. Am terminat liceul tot în cadrul seminarului și am continuat studiile acestuia până în 1992 când, în urma unor neînțelegeri, mai bine spus în ciuda "mentalităților diferite" am fost nevoit să părăsesc seminarul... fapt care a lăsat urme de neșters în inima mea. Atunci m-am decis să plec...

George ROCA: Deci un tânăr bucureștean catolic, trăitor în cartierul Pantelimon, după ce a frecventat timp de trei ani Seminarul Teologic de la Iași, se decide să plece de-acasă și să se stabilească în Italia? De ce Italia? Cum au fost începuturile în noua țară?

Pr. Antoniu PETRESCU: Plecarea mea din țară, despărțire de România, a fost dureroasă, dar necesară! Nu aveam de ales altceva mai bun acasă. Am ales Italia, deoarece era țara unde se născuse religia catolică. Este inima religiei catolice! Aici este și Vaticanul... Sfântul Scaun!

George ROCA: Ați avut chemare spre Dumnezeu, spre divinitate, ați urmat teologia,

ați devenit preot de rit romano-catolic... Cum a fost posibil?

Pr. Antoniu PETRESCU: În 1993, un episcop de lângă Roma mă primește în dieceza sa. Nu după mult timp sunt trimis să studiez teologia la seminarul din Anagni, la Colegiul Pontific Leonian, unde, după șase ani de studiu, în 1999, am obținut Licența în Teologie cu specializarea în Ecleziologia Pastorală. Am fost hirotonit diacon, după care, în urma vicisitudinilor și peripețiilor trăite prin anumite localități - Roma, Ariano Irpino, Aquila și Palestrina - am ajuns într-un mic oraș din centrul Italiei, numit Avezzano. Acolo am fost sfințit preot în 2004. Este locul unde și în prezent îmi desfășor activitatea de preot și de artist. În ceea ce mă privește, am încercat mereu să trăiesc aceasta dimensiune a sferei sacralului în mod personal, cu personalitatea mea și cu pasiunea mea, chiar dacă am fost penalizat deseori de "viață" din acest punct de vedere!

George ROCA: Ecleziologia Pastorală? Puteți să ne dați câteva amănunte?

Pr. Antoniu PETRESCU: Ecleziologia Pastorală, este în alte cuvinte, pastorala vazută din perspectiva bisericii cu o atenție particulară în ceea ce privesc noile forme de evangelizare.

George ROCA: Îmbracat în haina preoțească ce proiecte, ce dorințe și idealuri aveți pentru viitor?

Pr. Antoniu PETRESCU: Sunt preot de 6 ani, am lucrat în mai multe parohii, am încercat să fiu alături de persoanele pe care le-am întâlnit și să le dăruiesc mereu un surâs și un gând bun. Nu am mari planuri pentru viitor ca preot, doresc să trăiesc în pace, să continui această pastorală personală prin intermediul muzicii, să depun eforturi pentru a fi un artist bun și să evangelizez acolo unde nimeni nu dorește sau nu poate ajunge.

George ROCA: Trecem la cea de a doua dăruire dumnezească pe care o aveți. Vom încerca să discutăm despre talentul dumneavoastră, despre frumoasa voce pe care am ascultat-o deseori pe You Tube. Ați spus artist... Cântați de mult? Care au fost începuturile?

Pr. Antoniu PETRESCU: Da, am spus artist, fără a exagera cred, pentru că odată cu preoția mi s-au deschis porțile spre televiziune și radio, devenind un subiect de interes pentru mass-media. Am devenit în același timp un *Elvis Impersonator*, lucru care la început m-a dezorientat într-o oarecare măsură, pentru că niciodată, până în acel moment, nu mă gândisem la binomul preot - *Elvis Impersonator*! Important este faptul de a fi fericit, indiferent de ceea ce faci, în ceea ce crezi și de părerea celorlalți care, de multe ori, se identifică cu invidia și gelozia.

George ROCA: Îl admirați pe Elvis Presley. Cum ați devenit *impersonatorul* acestuia. Mi se pare destul de greu, mai ales ca sunt o mulțime de imitatori ieftini, care cad în latura ridicolului, crezând că dacă își vopsesc părul în negru și își lasă perciunii "până la brâu"... vor cânta ca "The King of Rock and Roll"! Ce va determinat să

deveniți un *impersonator* al acestuia?

Pr. Antoniu PETRESCU: O întâmplare deosebită din acea perioadă de căutări și zburciuni sufletești ale adolescenței m-a făcut să mă gândesc mai serios asupra existenței lui Dumnezeu... Întrucât eram devotat Sfântului Anton, într-o zi rugându-mă, i-am cerut "făcătorului de minuni" să-l văd pe Elvis la televizor. Ținând seama că majoritatea emisiunilor din acea vreme erau dedicate propagandei comuniste era destul de greu să se îndeplinească ruga mea. Și totuși... în duminica ce a urmat, faimosul cântăreț american, Elvis Presley, a avut o apariție la... televiziunea română. L-am văzut pe micul ecran!!! Nu-mi venea să cred. Desigur, pentru mine a fost un semn!

Desigur, în sens temporal, pentru mine a venit mai întâi pasiunea pentru muzică și apoi cea bisericească. Acest lucru se datorează faptului că provin dintr-o familie de muzicieni. Nu este ușor să descrii ceea ce se întâmplă în mintea și în inima unui tânăr de 18 ani care lasă totul și își îndreaptă pașii spre o lume necunoscută... precum a fost pentru mine "seminarul". Aici ar fi multe lucruri de spus, dar menționez din nou, o importanță deosebită a avut-o în viața mea prezența unui preot de la acea biserică din București, care plin de entuziasm, mi-a îndrumat pașii...

Elvis, mi-a influențat stilul de viață încă de mic și de aceea nu de puține ori mă identific cu el. Pe scenă mă transform în ELVIS. El era persoană căreia nu-i lipsea nimic. Avea talent, voce, carismă, ca să nu mai vorbim de generozitate, neuitând niciodată de unde a plecat... În ceea ce mă privește, am trăit întotdeauna cu aceste două pasiuni, pe care am încercat să le îmbin, fără a le pune în contrast.

George ROCA: Cum ați ajuns să ieșiți din anonim și să deveniți din ce în ce mai apreciat de cei care vă ascultau muzica? Unde v-ați făcut debutul?

Pr. Antoniu PETRESCU: După cum v-am relatat mai sus, eram muzician încă din țară. La început trompeta, apoi chitara și mai apoi vocea. Ajuns în Italia mi-am continuat drumul artistic, cântând nu numai la biserică ci și pe "alte" scene și realizând că publicul ascultător mă place. Și astfel mi-am conturat și aprofundat stilul și... desigur, din nou am vrut să fiu ca Elvis! "Succesul", ca să-i spunem așa, a început în urma unui articol dintr-o revistă italienească numită "L'Indiscreto". Aceasta a prezentat în exclusivitate o fotografie de-a mea pe copertă după care... a explodat fenomenul "Don Elvis" adică "Părintele Elvis"! Am fost contactat chiar și de câteva agenții internaționale precum Reuters. Eram pur și simplu "bombardat" de invitații la televiziune, la radio, de jurnaliști pentru interviuri, în fine... ceva de speriat, pentru că eu nu eram încă pregătit psihologic!

George ROCA: Din informațiile culese de pe net, am înțeles că sunteți un artist de valoare, recunoscut pentru frumoasa voce chiar de forumuri de specialitate de la radio și televiziune! Și încă de unde!!! Chiar din Italia, țara cu cei mai mulți cântăreți pe cap de locuitor. Cum ați putut să penetrați această industrie severă, pretențioasă și să ajungeți atât de cunoscut?

Pr. Antoniu PETRESCU: Am încercat să aplic politica pașilor mici... Am cântat la început unui public mai restrâns, după care având succes, a început să se audă de mine. Am fost

invitat să prezint o melodie (doar!) la un post de radio, apoi... o altă melodie, după care am fost contactat de cei de la televiziunea națională! Și astfel am ajuns să mă produc la RAI Uno, la celebrul "Maurizio Constanzo Talk", unde împreună cu doi renumiți actori italieni am fost interviuat și am cântat *live* "Little cabin on the hill", un country song, și "Rubberneckin'" din repertoriul lui Elvis. Apoi au urmat mai multe invitații la alte *show-uri* de televiziune dar unde nu am putut raspunde mereu afirmativ. Din acest an sunt reprezentat de agenția de spectacole "Next Time Show Agency" (<http://ntsagency.com/home>) a lui Alessandro Porrini, artist foarte cunoscut în toată Italia. Cu aceasta au început deja programările concertelor. Între timp îmi perfecționez dicția și studiul limbilor străine.

George ROCA: Cântați și altă muzică decât cea a lui Elvis? Ce preferințe mai aveți?

Pr. Antoniu PETRESCU: Menționez că pe lângă muzica lui Elvis, sunt deschis la orice fel de repertoriu. Îmi place muzica în general, ascult muzică de calitate, atât clasică cât și modernă și deseori caut să o reproduc, iar în repertoriul meu navighez prin mai multe genuri muzicale ca: gospel, rock, country, pop, ballads, blues.

George ROCA: Sunteți fericit să îmbrăcați concomitent cele doua haine: cea de preot și ce-a de cântăreț? Cum reacționează lumea din jurul dumneavoastră?

Pr. Antoniu PETRESCU: În ceea ce privește activitatea religioasă, mă ocup de celebrarea funcțiunilor religioase în fiecare zi, cât și de cea a înmormântărilor și a botezurilor. Am de asemenea multe cerințe în ceea ce privesc căsătoriile. Sunt asistent spiritual al unei congregații parohiale "San Giovanni" și vizitez bolnavii din parohie. Desigur, faptul de a fi preot mă condiționează și penalizează deseori din punct de vedere artistic... dar știam acest lucru încă de la început, așa că încerc să împac pe toată lumea! Sunt invitat la televiziune, la radio, se publică despre mine articole pe plan național... dar nu reușesc întotdeauna să răspund tuturor afirmativ, să fiu disponibil. Să nu uităm, după cum spuneam mai sus, că principala activitate nu-mi permite să beneficiez de prea mult timp liber.

George ROCA: Observ ca ați devenit faimos nu numai la radio și la televiziunea italiană, dar și pe internet. Am descoperit foarte multe melodii, interviuri și show-uri prezentate pe YouTube. Ce alte proiecte ați avut? Știu de altfel, că ați cochetat și cu melodii cântate în limba coreană... colaborând cu cunoscuta soprana Cecilia Hwang...

Pr. Antoniu PETRESCU: Vă mulțumesc pentru aprecieri! Într-adevăr am multe apariții pe YouTube, prezentări, interviuri și melodii pe care le-am cântat în diferite spectacole sau concerte. Pe plan artistic, lucrez în prezent la un proiect împreună cu regizorii [Federico Minetti](#) și [Paolo Cammarano](#). Este un film documentar despre viața mea și pe care sper să-l finalizez în curând.

Totuși, relația cu muzicienii din Italia este ceva deosebit, ceva special. Aici am colaborat cu compozitorul și pianistul Fabrizio Fausto Fulvio Fiale care m-a ajutat să realizez single-ul

"Suspicious Minds". De asemenea cu contribuția muzicienilor din Ariano Irpino - oraș care se găsește așezat în sudul Italiei - și împreună cu maestrul Alessandro Ciasullo și Tony Romano am realizat cel de al doilea compact-disc având titlul "With Love". Ambele cd-uri sunt un tribut dedicat lui Elvis Presley.

Cel de al treilea album "How Great Thou Art" este de inspirație religioasă. Am continuat în această direcție cu "Fede, Speranza, Amore" (Credință, speranță și iubire), în versiunea coreană numit "Simțăminte dulci" pe care l-am realizat în colaborare cu Cecilia Hwang, o foarte talentată soprana lirică din Seoul. Am mai avut proiecte cu Guido Ruggieri, Francesco Fina și Franco Di Donato, dar și cu școala de dans modern "Golden Dancing" din Avezzano unde locuiesc... În momentul de față am constituit un grup de nouă elemente: cinci instrumentiști, trei cântărețe de acompaniament și eu... desigur.

George ROCA: Ați participat în Statele Unite ale Americii la faimosul eveniment "Elvisweek" organizat la "Graceland" în orașul Memphis, loc unde se întâlnesc toți impersonatorii de valoare a lui Elvis Presley. Ați avut succes? Am aflat că ați cunoscut-o acolo și pe Katuska Hanohano - singura femeie impersonator - cu care ați și... colaborat!

Pr. Antoniu PETRESCU: În 2006-2007 am vizitat locurile pe unde și-a plimbat pașii adevăratul Elvis, participând și la "Elvisweek". Am cunoscut astfel mai multe persoane din staff-ul său, printre care și pe designer-ul său... datorită cărui fapt mi s-a facilitat contactul cu societatea și fabrica unde artistul își comanda costumele de scenă. În această perioadă am cunoscut-o pe Katuska, o cântăreață americană de faimă internațională, foarte talentată, cu care am colaborat.

George ROCA: Vedetonimul "Don Elvis" a devenit faimos în Italia. Cine v-a "botezat" cu el? Sunteți mai cunoscut sub acest nume decât sub cel real...

Pr. Antoniu PETRESCU: Prima dată când am fost numit "Don Elvis", sau "L'Elvis del Signore", adică "Elvis al lui Dumnezeu", a fost mai mult în joacă... Apoi m-a definit ca nume de artist și așa a rămas, "don" înseamnând "părinte - preot", iar Elvis nu are nevoie de comentarii. Îmi place să fiu identificat cu numele "Don Elvis", în fond este personajul pe care, cu modestie, dar cu mari eforturi, l-am creat și cred ca este mult mai cunoscut în lume decât numele meu real.

George ROCA: Părinte, nu vă deranjează unele afirmații care spun că un preot în loc să își vadă de parohia sa... devine un imitator și se ocupă de chestiuni "nu prea catolice" creându-și un idol numit Elvis Presley?

Pr. Antoniu PETRESCU: De subliniat o particularitate de-a mea pe care aș vrea să o înțeleagă toată lumea - eu cânt și trăiesc muzica lui Elvis cu personalitatea mea! Mă consider o persoană normală, nu un copiator și... nu voi recurge niciodată la chirurgia plastică pentru a mă asemăna cu el, mai ales că mi-am câștigat deja un prestigiu, o valoare în fața publicului care mă apreciază . fapt care mă definește nu pentru că îl imit pe Elvis ci mai ales pentru interpretarea vocală și prezența mea scenică.

Să nu uităm că Elvis a fost întotdeauna un împătimit al muzicii gospel, gen religios pe care l-a introdus în repertoriul său și în care se regăsea. În ceea ce mă privește, ca preot-cântăreț nu găsesc nici un contrast, nici un motiv serios care să mă obstrucționeze și care să compromită ceea ce sunt, crezul meu și vocația mea. În plus, a fi artist completează fără îndoială imaginea și identitatea mea de preot, mă ajută să mă relaționez și să valorific mai mult contactul cu lumea. Viața mea este naturală și ceea ce fac nu este în contrapозиție nici cu religia sau cu vreo doctrină.

Muzica vine de la Dumnezeu, iar cine are concepții diferite și idei preconcepute ar face bine să le țină pentru sine. Nu mă interesează cum îl privesc ceilalți pe Elvis și pe cei care îl impersonează. Îi invit să meargă la Graceland, în luna august, atunci când se organizează "ElvisWeek". Sunt convins că își vor schimba părerile și vor aprecia nu numai muzica ci și participanții.

George ROCA: Discografie? Câte albume ați scos? Cântați și în limba română? Câteva cuvinte vă rog.

Pr. Antoniu PETRESCU: Am la activ patru compact-discuri oficiale: "Credința, Speranța, Dragostea", "Dragostea Divină", "Christmas Songs" și ultimul "Don Elvis" în care, muzica religioasă se împletește cu cea profană. Nu am scos nici un album în limba română din păcate, doar doua în italiană, celelalte fiind în engleză. Cât despre calitate... sunt pretențios! Doresc un produs bun și nu înregistrez orice.

Compact-discul în limba italiană poartă titlul "Divino Amore" a ajuns chiar în mâinile Sfântului Părinte Benedict al XVI-lea, iar cei de la SkyTV din Italia lucrează la un *promo* documentar avându-l ca protagonist.

George ROCA: Ce idealuri sau planuri de viitor aveți?

Pr. Antoniu PETRESCU: Sunt bucuros pentru ceea ce am realizat până acum, este un dar al Celui De Sus pentru mine, este ca un premiu pentru care am luptat... în ciuda obstacolelor și rezistențelor avute! Dumnezeu există! Nu pot pretinde să plac la toți, dar cine poate spune că este pe placul tuturor? În prezent sunt ocupat cu promovarea noului meu album "Don Elvis" care și-a făcut deja apariția pe piață.

Până în momentul de față, nu am concertat în afara Italiei, cu excepția unor apariții la "ElvisWeek" în fața fanilor lui Elvis unde am fost chiar intervievat de televiziunea locală din Memphis.

George ROCA: Aș vrea să închei cu un mesaj din partea dumneavoastră pentru compatrioții noștri români din țară și pretutindeni...

Pr. Antoniu PETRESCU: Domnul să-i binecuvânteze pe toți românii de pretutindeni! Eu

cred că numai împreună și cu bunăvoința tuturor vom reuși să schimbăm ceva, în special imaginea negativă pe care noi românii o avem în lume, de fapt o viziunea îngustă și limitată de idei preconcepute. Pentru a ieși din această așa-zisă situație de criză indentitară, mai avem, poate, multe cărări grele de străbătut cu umilință. Trebuie să înfăptuim o "corectare" a propriei noastre mentalități actuale, să ne recâștigăm credibilitatea și să ieșim la lumină cu adevăratele noastre valori naționale, cu talentul nostru, cu aptitudinile noastre, cu tradițiile și cu bagajul folcloric pe care l-am moștenit de la strămoși. Mulțumesc mult pentru disponibilitatea dumneavoastră de a mă face cunoscut cititorilor de limbă română.

George ROCA: Și eu vă mulțumesc pentru că ați acceptat acest dialog datorită căruia am aflat lucruri atât de interesante despre dumneavoastră. O mențiune pe care aș vrea să v-o aduc la cunoștință! Inițialele numelui și ale pseudonimului dumneavoastră dau împreună acronimul: PADE! (Petrescu Antoniu - Don Elvis). De aici până la PADRE, adică preot în limba italiană, nu lipsește decât litera "R". Oare acea literă "R" o fi legătura cu... România?

A consemnat,

George ROCA

Sydney - Avezzano

21 februarie 2011